

Beste donateurs,
Hierbij de twintigste nieuwsbrief. Met de rubriek 'Onze paarden', heel goed nieuws over het vervolg van de actie aankoop eigen stallen en land en gulle gevers.

Onze paarden

Wat een prachtige zomer was dit, voor paarden en voor mensen. Het kon niet op met de mooie zonnige dagen. En die enkele bui die viel werd direct gevolgd door opnieuw zomers weer. Vanaf 7 mei hebben onze *pensionado's* dag en nacht buiten gestaan. Met ingang van 14 september staan ze 's nachts weer op stal. De reden daarvoor lezen jullie verderop. Alle oudjes zijn prima gezond, alleen Quido is magerder geworden. Met het hele warme weer kreeg hij natuurlijk prompt diarree en dat kost hem altijd een aantal kilo's.

Alle oudjes zijn prima gezond. De vachten van Tarzan (voor) en Jane (achter) glanzen als kastanjes.

Een aangenomen kleinkind...

In juni kregen onze oudjes gezelschap van een zomergaste...een tweejarige merrie die de sloot instapte om zo, om de afscheiding heen, bij onze *Big Five* in de wei te komen.

De eerste keer dat ik op weg naar de wei zes paarden zag in plaats van vijf, heb ik wel drie keer alle hoofden geteld, maar het waren er toch echt zes. En dat ze in alle rust naast elkaar stonden te grazen, de jonge merrie vlak bij Berthus, dat was helemaal bijzonder. Zo'n vanzelfsprekende acceptatie van een nieuw paard is natuurlijk heel leuk. Want ik heb wel eens gedacht: ze zijn zo aan elkaar gehecht en trekken al zo lang met zijn vijven op, past bij die kudde nog wel een nieuw paard. Serissa, zo heet het veulen, stond in de wei naast de oudjes met drie jonge paarden en pony's, maar vond het gezelschap van onze *pensionado's* duidelijk leuker. Tot drie keer toe is ze via de sloot naar de oudjes overgestapt. Markus heeft haar twee keer teruggebracht naar haar eigen wei. Maar toen ze binnen een dag voor de derde keer in onze wei stond, heb ik Markus

Serissa, het aangenomen kleinkind

gevraagd haar daar te laten. Veel te leuk zo'n dier dat zo vastberaden doorzette dat ze bij opa Berthus

Berthus en Tarzan eten zonder Serissa...

en oma Jane wilde zijn en dat zo goed geaccepteerd werd als aangenomen kleinkind. Haar plaats in de hiërarchie was volkomen duidelijk: helemaal onderaan. Dat zag je altijd het beste als er gevoerd werd. Zodra ik de kruiwagen met de bakken oude paardenvoer of slobber de wei in reed, maakte Berthus direct duidelijk – met uitgestoken hoofd en oren plat - dat Serissa weg moest wezen. Tarzan en Jane waren van hetzelfde laken een pak.

Als er gegeten werd mocht Serissa maar bij één aanschuiven: Ginger. Ginger ontfermde zich over haar alsof het haar veulen was. Ze aten zij aan zij van de kuil waarmee de paarden werden bijgevoerd en als Quido – ook hij is hoger in hiërarchie – zijn oren plat legde als teken dat Serissa opzij moest omdat het zijn kuil was, kon ze altijd bij Ginger terecht. Ginger en Serissa poetsten elkaar ook regelmatig: hét teken van genegenheid.

Noodweer

In al die maanden waren er maar een paar avonden dat ik de paarden binnenhaalde omdat er onweer of erg slecht weer werd voorspeld. Serissa ging dan natuurlijk met onze *Big Five* mee naar binnen. Het eerste weeralarm, toen in het westen van het land de straten blank stonden, ging aan het Noorden voorbij. Maar het tweede alarm in augustus was raak. En goed ook. Er kwam rond 18.00 uur in snel tempo een onheilspellende donkere en dreigende lucht uit het westen nabij. Ik was net voor die tijd bij onze oudjes in de wei aangekomen om ze op te halen. De *pensionado's* zijn hun vrijheid gewend en ze waren nog wel even zo dartzel om vlak voor ze de stal in zouden lopen weer rechtsomkeert te maken en terug te draven naar het pad naar de wei. Maar ze bedachten zich toch nog op tijd (de geur van de bak lekkere oude paardenvoer die ik ze onder de neus hield werkte weer prima...). Elk paard was de eigen stal in geloodst – met het aangenomen kleinkind, Serissa, in het middenpad - en de grote schuifdeuren waren amper gesloten of het noodweer brak los. Felle bliksemschichten, tropische stortbuien, afgewisseld met hagelstenen die zo hard op het dak roffelden dat de paarden er onrustig en bang van werden. Tarzan hinnikte luid van angst, Berthus gooide met de oren plat de kont naar de ingang van de stallen en Basje, de pony van Markus, die ook in ons stalgedeelte staat, racete van de zenuwen rondjes in zijn box. Serissa liep van Ginger naar Quido en van Jane naar Berthus om troost te zoeken voor al dat lawaai.

Onze stallen liggen aan de lage kant van het plein. Regenwater loopt naar onze kant af en daarbij kwam nog het water van het dak...Ik zag met ongerustheid de waterspiegel stijgen voor de ingang van de stal. Zoveel neerslag in zo'n korte tijd kan de afvoerpunt om de hoek van de stal niet meer verwerken...En ja hoor, een vloedgolf kwam de stalruimte binnen. De paarden hielden het grotendeels droog op het voorste stukje van hun stal na. Het kostte een uur bezemen om het natte stro uit de stallen te halen en het middenpad droog te krijgen. Dat wordt dus een nieuw project: geld voor een dakgoot met een grote waterton om in ieder geval alle water dat van ons dak komt op te vangen. Zo voorkom je bij zulke stortbuien dat echt van alle kanten het regenwater naar onze stalruimte stroomt.

Never a dull moment..

In de stalhouderij gebeurt altijd wat. Als het niet met de paarden is dan wel met de dieren die hun stal delen: de mussen. Deze zomer heb ik weken achtereen de rolsteiger van Markus gebruikt om het dakhout van ons stalgedeelte schoon te boenen en wit te schilderen. Op een van de warmste dagen in augustus stond de rolsteiger in de laatste stal waarvan het dakhout nog geschilderd moest worden. Na een theepauze klauterde ik weer op de steiger, maar naast de kwast bewoog iets in de bus met

latexverf... Ik deed een greep in de bus en haalde er een klein musje uit – nog net herkenbaar als musje aan het kopje – maar voor de rest één druipende klont witte latexverf... Snel naar beneden, naar de spoelplaats. Onder de kraan en spoelen maar. Het duurde wel 10 minuten voor het arme diertje weer schoon was. Wat ik in mijn hand overhield was een trillend, amper 60 gram wegend vogeltje, de veertjes op elkaar geplakt. De roze naakte huid schemerde door de natte veertjes heen. Nat, koud en *in shock*. Ik heb het musje in een dotje kuil in de zon in Berthus' stal gezet. Ieder kwartier spoelde ik het bekje schoon in een bakje met water om te voorkomen dat het diertje de verf ook nog binnen kreeg. Tot drie keer toe liep er een klein stroompje witte latex in het water.. Toen was het afwachten of het diertje het redde.. Na bijna een uur rilde het musje niet meer. De veertjes waren droog en ze hipte uit het nestje van kuil. Een goed teken! Geen 10 minuten daarna nam ze een sprongetje naar de rand van de staldeur en jawel hoor: ze vloog in één keer naar de dakrand, schudde de vleugeltjes en veegde haar snaveltje aan beide kanten nog eens grondig schoon. Die was er bovenop! Met de hele kolonie mussen kwettert ze nu weer volop mee. Maar het bleef niet bij één duik....

Zaterdagochtend 12 september ging om 9.00 uur de telefoon. Quido zat in de sloot. De brandweer was te hulp geroepen en dierenarts Douwe Dijkman was onderweg. Markus had 's ochtends bij het voeren van de kuil ontdekt dat Quido in de sloot zat. Het lukte niet om met touwen die vastgemaakt waren aan zijn tractor Quido uit de sloot te trekken. De brandweer heeft brede slangen. Materieel dat beter geschikt is om een paard uit de sloot te halen. Daarom was 112 gebeld.

© Frank Hiemstra (Hiemstra112) – www.hiemstra112.nl

Gelukkig is Quido er goed vanaf gekomen. Nadat hij de sloot was uitgesleept kon hij direct weer overeind komen. Want dat is je eerste zorg: komt hij wel op de been met z'n artrose als hij enkele uren in het water heeft gelegen. Op advies van Douwe Dijkman zijn er emmers vol heet water over hem uitgestort – want hij was onderkoeld geraakt. Quido heeft een pijnstiller gekregen voor zijn been dat onder z'n lijf klem had gezeten in de sloot. Twee dagen heeft ie in een van de grote stallen van Markus gestaan en in die dagen liepen we meermalen een kwartiertje met hem in de overdekte bak, want hij had wel wat last van stijfheid. Daarna kon hij weer met z'n makkers in de wei. Maar wel is toen besloten om ze allemaal 's avonds binnen te halen. Het voelt niet goed nu de dagen weer korter worden om nog eens het risico te lopen dat een paard 's nachts in de sloot terecht komt. Het riet langs de sloot is een lekkernij. Quido heeft ook het riet aan de overkant willen eten, is te ver de sloot ingelopen en met zijn voorbenen weggezakt in de dikke laag modder in het midden..

Op zondag, de dag nadat Quido uit de sloot was gehaald, was Berthus zwaar kreupel. Hij had zichtbaar pijn aan zijn rechterachterbeen. Dat durfde hij niet te belasten. Ik was bang dat hij zich zaterdag letterlijk vergalopperd had. Door alle opwinding rond Quido die in de sloot lag en het bezoek van de brandweermannen, waren onze oudjes en Serissa helemaal uit hun dak gegaan. Ze galoppeerden links en rechts om de brandweerauto's heen. Dan is er toch de angst dat de versleten hoof, waarop Berthus als manegepaard medisch is afgekeurd, hem nu oprak door alle capriolen die hij had uitgehaald. Maandags was dierenarts Douwe Dijkman weer present in Beetgumermolen. Aan Berthus' achterbeen was geen zwelling of afwijking te zien. Douwe heeft daarom zijn hoof schoongekrabd en ontdekte direct de oorzaak van de pijn: een forse hoofzweer! Die zweer is open gesneden en toen de etter er uitstroomde was de pijn over. In de dagen erna heeft Berthus een kwartier per dag met zijn achterbeen in een emmer met Biotex gestaan om infectie te voorkomen. Berthus is Berthus. Die emmer bleef natuurlijk alleen maar staan als hij ondertussen een lekkere bak slobber of bix kreeg... Zodra het voer op was, trapte hij direct de emmer door de spoelplaats. Maar wat was het een opluchting om onze Berthus weer in volle galop naar de wei te zien vliegen. Geen centje pijn meer.

De aankoop van de stallen, loods, weiland en de oprit, het vervolg

Heel goed nieuws. In de laatste nieuwsbrief van de stichting stond het verhaal over de Friesland Bank die de aankoop van het stalgedeelte met acht stallen blokkeerde omdat het bouwdepot van stalhouder Markus de Vries gebaseerd was op hypothecaire zekerheid. Het voornaamste bezwaar van de Friesland Bank was de 'onverkoopbaarheid'. De acht stallen liggen geïsoleerd, a.h.w. als een eilandje, op het omringende terrein van de *Longstreetranch* en hebben geen eigen toegang vanaf de weg. In juli is een voorstel naar de Friesland bank gegaan waarbij de stichting de hele loods, waarvan de stalruimte 1/3 deel vormt, een stuk weiland achter de loods (ca. 1.000 m²), een pad voor de loods en een deel van de oprit naar de openbare weg koopt. Daarmee vormen stichting en stalhouderij elk 'afzonderlijke eenheden' met ieder een eigen oprit naar de weg. Met dit voorstel is de Friesland Bank akkoord gegaan. Op 25 augustus is er een bespreking geweest met de landelijke *Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren* en de Afdeling Leeuwarden van de Dierenbescherming. De stichting zal van beide tezamen een lening ontvangen voor het bedrag dat nodig is voor de financiering van die aankoop. Die lening krijgt een looptijd van zes jaar. De aflossing begint in 2010.

Gelieerd aan de Dierenbescherming

Er zijn ook afspraken gemaakt over de relatie tussen onze stichting en de Dierenbescherming. We gaan niet alleen voor het tekenen van *Akte van Levering* van het stalgedeelte en de koopakte voor de loods en het weiland naar de notaris, maar ook voor een statutenwijziging. Onze stichting wordt een aan de Dierenbescherming gelieerde stichting. Daar ben ik heel blij mee. De opvang van oude manegedieren is een dierenbeschermingsactiviteit. In 'het jaar van het paard', waarin paardenwelzijn, het thema van de landelijke dierenbescherming, centraal staat, komt er een officiële relatie met de Dierenbescherming!

Gulle gevers:

Een eerste schenking voor de aflossing van de lening hebben we al ontvangen! De **Stichting Natuur, Mens en Dier** in **Baarn** deed voor de tweede maal een schenking voor onze oudjes. Een bedrag van € 3.000,=! Geweldig! Hierbij onze hartelijke dank.

De **Afdeling Leeuwarden van de Dierenbescherming** heeft besloten naast de verstrekking van de lening ook nog een schenking te doen. We hebben een gift van € 5.000,= ontvangen! Heel veel dank aan de Afdeling Leeuwarden die ons vanaf het allereerste begin altijd heeft ondersteund.

Een verdere opknappbeurt van onze stallen

Alle plastic dat ooit aangebracht was om de lekkage in het oude dak te stoppen is deze zomer weggehaald en ik heb alle dakhout en balken schoongeboend en wit geschilderd. Ook de vloer van het middenpad heeft een kleurtje gekregen met een witte tweecomponenten verf. Door de verf is een

maximale hoeveelheid antislip korrels gemengd. We hebben nu een mooie witte vloer die ook veel minder glad geworden is. Waarschijnlijk lukt het nog voor de winter de zij- en achterwand van de stalruimte te vervangen. Dan is de stal compleet gerenoveerd. Als dat klaar is, staan onze oudjes echt in de meest frisse en vrolijke *pensionadostallen* van het Noorden des lands!

Berthus & Co in de meeste frisse en vrolijke stalruimte van het Noorden des lands.

Volgende Nieuwsbrief

De eerstvolgende Nieuwsbrief komt eind december. Met verder nieuws, uiteraard de rubriek 'onze paarden', het vervolg over de aankoop van de hele loods en weiland en de promotie. Graag tot dan!

Met vriendelijke groet,
Ineke de Groot

Stichting Opvang Oude Manegepaarden- en Pony's in Friesland.

Frans van Mierisstraat 37, 8932 KR Leeuwarden. **Nieuwe bankrekening, Triodos Bank: 39.02.11.818 .**
www.pensioenpaard.nl e-mail: info@pensioenpaard.nl. Tel. (na 19.00 uur) 058 – 2 12 45 25